

12. Zajatec

Malý, zavalitý Tomáš spustil dalekohled a protřel si oči. Pak se pokusil trochu narovnat a masíroval si zadek. Seděl totiž na stromě a taková sukovitá buková větev, jak známo, není zdaleka tak pohodlná jako domácí křeslo.

„Tady se už nic dít nebude,“ usoudil a dal se do slézání.

Teprve dole se pořádně protáhl. Takových pár hodin na stromě – z toho člověku pěkně zdřevění údy.

Tomáš se brouzдал listím, kterého bylo pod stromy nastláno po kotníky. Chvilí mu trvalo, než došel ke smrkovému porostu. Na mýtině, která jej dělila od horního lesa, rostlo křoví, ve kterém ukryl své kolo. Tamhle vpředu to musí být!

Skutečně, pořád tam stálo.

Právě když zastrčil klíč do zámku, zaslechl nedaleko jakýsi šramot. Napřímil se a uviděl dva kluky, kteří k němu běželi.

Tomáš měl nepochybně lečjaké nedostatky a kamarádi se dost často bavili na jeho účet. Ale rozhodně se mu nedal vytýkat nedostatek hbitosti. S rychlostí, jakou by od něj nikdo nečekal, vyškubl kolo z křoví, vyšvihl se na ně a ujížděl.

V lese to nebylo samozřejmě nijak snadné a kdykoli najel na nějaký kořen, sedlo mu nešetrně připomnělo, že proseděl několik hodin na tvrdé větvi. S tím se však musel smířit. Koneckonců byl na útěku.

A dařilo se mu to. Pokřik těch dvou za ním se stále vzdaloval. Tomáš se odvážil ohlédnutí. Ten blondák se už zastavil, jenom ten menší černovlasý ještě utíkal, ale beznadějně se opožďoval.

Zrovna když se Tomáš otočil zase dopředu a už si myslel, že je zachráněn, stál před ním další kluk. Ani ne deset metrů se před ním postavil do cesty.

Tomáš se mu pokusil vyhnout. Ale v té rychlosti zatáčku nemohl zvládnout, natož na lesní půdě. Skončil na zemi.

„Au!“, komentoval událost, a připojil: „Takovej pech!“

Ten kluk nezaváhal a už na něm seděl. Viktor Hřebík, ten nový. A za chvíli přiběhli i ti další dva.

„Vy jste mi teda pěkní hlídači,“ smál se Viktor. Ti dva, ještě celí udýchaní, se na sebe rozpačitě podívali. Tomáš je znal: Štefan a Gimo.

„A teď ty, kamarádíčku. Co děláš tady v lese?“

„To je snad zakázaný, chodit do lesa?“

„Co tady hledáš?“

Trojice k němu výhrůžně pokročila.

„Nic nehledám, čestný!“

„Kdes celou dobu byl?“

„Já? No, jenom jsem tak... trochu jsem se byl projít...“

„Nelži! Nám nic nenakukáš!“

Štefan na něj vyjel: „Tak ven s tím! Cos tím

dalekohledem pozoroval? Mlýn, že jo?“

„No a? To se nesmí?“

„Jen se příznej, cos panu Kalouskovi všechno provedl! Možná to není jenom tvoje práce, ale víme, žeš byl u toho!“

„Když to víte, proč se tak vyptáváte?“

Viktor mu šlápl na nohu: „Nebud' ke všemu ještě drzý!“

Tomáš pomalu vstával. „Nemám s tím nic společnýho! Fakt nemám!“

Gimo ho chytil za košili a snažil se jím zatřepat. Moc se mu to však nedařilo, protože Tomáš byl těžší. A protože větší hmota má podle fyzikálních zákonů větší setrvačnost, cloumal Gimo víc sebou než Tomášem.

Gimo zuřil: „Příznej se, nebo...“

„Nebo co?“

„Nebo tě zmlátíme!“

„Táta vás udá!“

Trojice se po sobě podívala trochu bezmocně. Co s ním? Někomu pořádně nabančit – no dobrá, to by se dalo. Ale když to ten kluk vydrží a nic neprozradí – nemůžou mu přece namlátit ještě víc. Tak pořádně, aby tekla krev, nebo mu dokonce něco zlomit – ne, to nejde.

„Zavřeme tě,“ hrozil Viktor.

„Když nepřijdu domů, zavolá táta policii a budou mě hledat,“ triumfoval Tomáš.

Štefan mu vrazil jednu do žeber, až vykřikl „au!“.

„Jestli neotevřeš pusu, tak tě... tak tě...“ bezmocně se rozhlížel, až jeho pohled padl na kolo. „Tak ti sebereme kolo.“

„Klidně. Budu vědět, kde je.“

„Nebo ti vypustíme vzduch,“ dodal Gimo. Ale neznělo to už tak hrozivě, protože dobře věděl, že to zas tak velká hrozba není.

Tak tu stáli všichni čtyři a nevěděli, co dál.

„Už to mám!“ zaradoval se Viktor. „Sebereme mu kolo, a...“ zdůrazňoval teď každé slovo, „a bundu! A kalhoty! A košili! A...“

Oba přátelé rychle pochopili a přidali se: „A tričko! A slipy!“

„Néé, to nesmíte! To je sprostý!“

„A boty! A ponožky!“

Štefan pokračoval: „Pak se může sám rozhodnout, jestli tady bude mrznout a čekat až do tmy, nebo takhle půjde domů ještě za světla.“

„Taková sprostárna! To nesmíte!“ rozčiloval se Tomáš.

„No dobře,“ řekl Gimo. „takoví krut'asové zase nebudeme. Pravou ponožku ti necháme.“

Bouřlivý smích. Tomáš jen vzdechl: „Prosím!“

„Tak nám řekni, co víš o těch případech mlýna!“ Viktorův hlas opět ztvrdl. „Hned!“

„Já nic říct nesmím!“

Viktor mu šklubnutím rozepnul pásek u kalhot, Štefan se vrhl na boty a Gimo začal rozepínat knoflíky u košile.

„Dost! Dost! Řeknu to!“

Zarazili to a vyčkávali.

Tomáš váhavě spustil. „Tan chlap s tou hondou, ten nám nabídl peníze!“

„Kdo to je – nám?“

„No, naší detektivní partě. Měli jsme provádět všelijaký věci.“

„A co jste provedli?“

„Tři okna. Povalili jsme plot. Ale ten už zase stojí.“

„Dál!“

„Jednou jsme mu hodili ruční vozík do rybníka. To vyneslo jen padesát korun. A potom jsme...“

„No tak, ven s tím!“

„To stavidlo, kterým se odvádí voda k náhonu...“

„Co je s ním?“

„To jsme rozbili, takže celý rybník vytekł. Potom to někdo musel přijít opravit.“

„A ještě jste otrávilí psa!“

„Psa? Ne! Otrávit? To bysme nikdy neudělali! Čestný slovo, to jsme nebyli my!“

„No dobře. A dál?“

„Dál už nic. Teda do dneška. Ostatní ještě něco chystali, ale já u toho nebyl, měl jsem celý odpoledne jenom pozorovat.“

„Co chystali? Ven s tím!“

„Chtěli – chtěli přeštípnout telefonní vedení.“

Tři přátelé si vyměnili pohled. „Telefon?“ zařval na něj Viktor. „Je ti jasný, co je to za sviňárnu? Kdyby se tomu starýmu pánovi něco stalo, nemůže si ani zavolat pomoc!“

Tomáš vypadal docela zdrceně. „No, my jsme nejdřív nechtěli. Ale ten chlap s hondou...“

Štefan řekl: „Ty tři si podáme! Ti ještě uvidí!“

„Jo,“ potvrdil Gimo. „Ale co uděláme tady s tím?“

Viktor dostal nápad. „Zavřeme ho u dědy Kalouska do sklepa. Ten ho pak může pustit, až si to vyřídíme s těma ostatníma.“

„Jo, a zároveň se koukneme, jak to s dědou vypadá, když teď nemá telefon.“

Ujednáno – vykonáno. Viktor a Štefan před sebou strkali Tomáše, Gimo vedl kolo.

Když přišli ke mlýnu, Viktor zazvonil. Stařec vyšel. „Á, to jste zase vy!“

„Dědo Kalousku, tady vám předáváme jednoho zajatce ke hlídání. Je to jeden z těch, co vám pokazili stavidlo a ty ostatní věci...“

„A dneska vám odřízli telefon,“ doplnil Štefan.

„Telefon? Ještě jsem si ani nevšiml. To je strašné!“

„Já jsem u toho nebyl,“ ujišťoval Tomáš.

„Sklapni,“ nařídil Viktor. „Dědo, my ho zavřeme do sklepa. Musíme si to vyřídit s těma ostatníma. Když ho

pustíme, budou v přesile.“

Když Gimo viděl pochybovačný výraz na Kalouskově tváři, honem dodal: „Jenom hodinu nebo dvě. Pak ho můžeš pustit.“

„No, když myslíte,“ zabručel starý. Bylo však na něm vidět, že mu to není moc po chuti.

Trojice odvedla zajatce ke sklepu, strčila ho ze schodů a zajistila dveře.

Potom odběhli. Kolo tu nechali stát.

Cestou Viktor konečně vytáhl chleba z tašky a spravedlivě ho rozdělil.

O několik minut později slyšel Tomáš klepání na dveře.

„Kdo je to?“ zeptal se žalostivým hlasem.

„Děda Kalousek. Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Tomáš.“

„Tak poslouchej, Tomáši, něco ti navrhu. Když mi slíbíš, že aspoň hodinu neutečeš, pustím tě ven a vezmu tě do obýváku. Můžeš si tam aspoň něco sníst.“

„Slibuju! Určitě neuteču!“

Starý muž odemknul dveře. „Tak pojď. A povídej mi o tom, co jste tu prováděli. A proč. Moc by mě to zajímalo, to jistě chápeš. A doufám, že tím to taky skončilo.“

„To určitě, pane Kalousek!“